

Về đây thấm giọt kính cầu,

Nghe tình Chúa gọi từ sâu thăm lòng.

Bế mạc tháng Mân Côi, 31/10/2017

Một chút tình với Nguyễn Thế Hùng SB62

Nguyễn-Thế-Hùng SB62 nổi tiếng với những vần thơ lục bát đầy ma mỵ... Thơ anh đậm chất tình, cái tình của những đôi trai gái yêu nhau đầy lãng mạn. Nhịp điệu của những câu sáu tám được phân khúc tạo thành những giai điệu bất ngờ:

Chuông chiều

lẳng giọng hoàng hôn,

Tôi về kinh kệ ru hồn ngủ yên.

Nắng ơi

nắng hãy ngoan hiền,

Để tôi theo nắng xuôi miền ăn năn.

Chấp tay tạ lỗi nhân gian,

Xin em ban tặng một lần bao dung.

Ngày mai anh rụng ven đường,

Em đừng theo gió lạnh lòng cuốn tan.

(Tạ lỗi nhân gian của Nguyễn Thế Hùng)

Giai điệu tình ca đã quyến rũ anh cả một đời người. Đọc thơ anh, ta nhận ra một nỗi buồn man mác, hình bóng của người con gái giống như ảo ảnh làm cho thi sỹ van lơn, níu kéo cuối cùng cũng vượt mất khỏi tầm tay:

Buông hồn xa ngàn dặm,

Mơ nhớ người trăm năm,

*Anh thuyền nan lận đận,
Em hoang đảo tình nhân.*

*Em trắng ngần bọt sóng,
Vươn níu ngọn tình anh,
Chân trời yêu lồng lộng,
Đi chưa hết ngọn ngành.*

*Cuối đời ta làm lỡ,
Gót xưa vướng đại khò,
Dệt nắn nét tình cũ,
Thành cổ tích hoang sơ.*

(Valentine... Biển nắng của Nguyễn Thế Hùng)

Niềm hối lỗi, ăn năn của người lãng tử giống như một chất xúc tác tạo ra nguồn cảm hứng cho thi nhân để viết lên những vần thơ quyến rũ chứ không thể làm thay đổi được bản chất của nòi tình. Ta có thể thấy sự thành thật thú nhận:

*Tháng ba
tím nửa Phúc âm,
Ta về chay tịnh khép trần trở đời.
Tội tình treo võng đem phơi,
Cho nhân gian biết rằng tôi... hoang đàng!*

(Tạ lỗi nhân gian của Nguyễn Thế Hùng)

Người bình trên facebook đôi khi cũng dí dỏm, một chút bồn chột đáng yêu với chàng thi sỹ:

"Dù cho bán nửa linh hồn ,

*Yêu em tôi vẫn một lòng thủy chung!
Lỡ may tình đứt dây chuông,
Lên trời thăm hỏi (Phêrô)... người con đâu rồi?"*

Người ta đọc thơ anh để thưởng thức cái tình dễ thương nhưng đầy ngang trái qua những vần thơ nhưng để hiểu anh thì không được mấy người. Vào mùa chay, mùa tịnh tâm của người Kytô hữu, họ thu mình lại từ bỏ những lạc thú để cùng đồng hành với Chúa Giêsu qua 40 ngày chay chuẩn bị đón mừng Đại lễ Phục Sinh, ta thấy thi nhân cũng đầy trần trở:

*Chiều nay con không đến,
Nơi ấy Chúa buồn không?
Mưa võ nóc giáo đường,
Cô đơn vàng ánh nến.*

*Chiều nay con không đến,
Cung thánh nguội lời kinh,
Chúa lặng khóc một mình,
Lệ tròn nhòe giọt nến.*

*Chiều nay con không đến,
Chúa giăng tay đợi chờ,
Thánh giá đứng bơ vơ,
Nghiêng buồn khơi ngọn nến.*

(Con không đến của Nguyễn Thế Hùng)

Hối nhân đã không đến với Chúa, lại đặt Ngài vào những chấm hỏi: Chúa có buồn không? Ta có cảm giác như là một

sự ngạo mạn đã đẩy nỗi buồn Thiên Chúa làm vỡ nóc giáo đường, tại sao Chúa phải lặng khóc một mình, phải chăng là một sự thách thức:

*Chiều nay con không đến,
Chúa khát trọn lời yêu,
Linh hồn con trăm chiều,
Chảy hao mòn tim nển.*

(Con không đến)

Thực ra thi nhân là một người hiểu rõ về Thiên Chúa, chàng thi sỹ cảm nhận được tình Chúa bao la, Ngài luôn giang tay chờ đón đứa con hoang trở về. Tự nhận mình là đứa con hoang và khát khao được trở về nhà Cha yêu dấu:

*Chiều nay con xin đến,
Tháng ba tím mùa chay,
Sơn sắt lở hao gầy,
Khát khao ân tình Chúa.*

(Con không đến)

Đọc thơ anh ta nhận ra điều trần trở. Con người không dễ gì thoát ra khỏi vòng xoáy cuộc đời nếu không có những biến cố tác động. Khách thơ chỉ là cảm nhận cái hay, cái đẹp nhưng không hiểu hết những cái tình uẩn khúc, chỉ biết cầu chúc cho anh có những vần thơ hay và thấu đạt được chính mình. Hình ảnh của Người Cha giang tay chờ đón đứa con trở về đang thôi thúc:

*Cha vẫn đợi con về
Chiều buồn giăng tái tê
Tại sao con không đến?*

Giáo đường buồn lê thê.

*Cha vẫn đợi con về
Lời mời gọi không ngại
Xót xa muôn tội đời
Mùa chay qua từng ngày.*

Hoàng Công Nga
(Nhà bình thơ Công giáo)